

Традиційний портрет поета

Іван Малкович

Дуже делікатне створіння
поет:
плаче
за кожною своєю сльозою.
Ось він всівся під опудалом —
спокоем насолоджується.
Надлетіли три горобці,
перервали крильцями думку,
сплетену ним,
і, звичайно,
як і належить сміливим горобцям,
ще й послід впустили
(видимість
хоч якихось гудзиків на плащі).
Думає собі поет:
— А чого цей добродій,
що з мискою на голові стирчить наді мною,
не прожене тих негідників?
Аж ось воно що! —
примружує око
і потрясає пальцем поет,—
добродій не має в що взутися.
А земля вже зимна...—
І з найзаклопотанішим виразом
він розшнуровує
свої черевики.